

[Hartling.]

tilskuerne er børn, når publikum er en børneskare med åbne, modtagelige sind og med et meget lille erfaringsområde, opstår der et påtrængende problem. Børn kan ikke i samme grad som voksne væbne sig imod filmens indtryk, og derfor er det ikke ligeegyldigt, hvordan børn forholder sig til film. Derfor er det af værdi at vise dem gode film, og derfor kan det netop være en fare at vise dem dårlige.

Når vi taler om gode og dårlige film, indfører vi jo en målestok, en vurdering, og så snart man kommer til vurderingsspørgsmålet, kommer vanskelighederne frem, for hvem skal foretage denne vurdering, hvem skal have ansvaret for at gennemføre den? Jeg mener afgjort, at det normalt skal være forældrene, som skal have dette ansvar, og hvis blot alle hjem var gode, og alle film var gode, kom vi jo let om ved det problem. Men i vore overvejelser og til støtte for hjemmene forekommer det mig, at vi ikke må overse de positive og gode bestræbelser, der gøres for at vejlede og rådgive. Jeg tænker på det arbejde, der gøres for at fremskaffe gode børnefilm, værdifulde film. Jeg tænker på den undervisning i filmskundskab, som vinder indpas på seminarier og i børneskolen, ikke altid som et særligt fag — det er måske ikke rigtigt — men som et led i opdragelsen. Jeg tænker på skolecenens filmsarbejde, jeg tænker på børnefilmklubberne. Det var vel også værd at overveje, om ikke fjernsynet skulle indskrænke filmsforevisningerne. Kan man skaffe særlige fjernsynsfilm frem og ikke bare klemme gamle biograffilm ind på skærmen, er der ikke tvivl om, at det også rent kunstnerisk ville være mere tilfredsstillende.

Jeg tror altså, at dette problem: børn og film, som vi ikke kan gå i dybden med her, har en overordentlig stor interesse. Det ved alle vi, som er forældre til halvstore børn, for vi får igen og igen dette problem ind på livet. Jeg tror ikke, vi kan blive det kvit bare ved at ændre en aldersgrænse. Det må derfor være rimeligt, at lovforslaget underkastes en udvalgsbehandling. Det må være af værdi for folkettinget at høre børnefilmsnævnets synspunkter, at stifte bekendtskab med erfaringer fra vore nabolande og også at modtage den reaktion, som lovforslaget måtte fremkalde. Men jeg føjer gerne til,

at hvis vi ikke kan undgå censur, hvis vi skal blive stående ved en censur med aldersgrænse, så kan vi gå ind for, at der bliver to aldersgrænser, idet vi forstår det som en lempelse af censuren. Det er rigtigt, som det også blev sagt af den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti, at denne lempelse imødekommer et rimeligt krav fra de 12-16-årige. Ofte er en film, som større børn kunne have udbytte af at se, netop blevet forbudt af hensyn til de mindre børn. Man ville da f. eks. gerne have taget sin 14-årige dreng med til en film som „Tolv vrede mænd“, der er en meget tankevækkende og fin film, og for at nævne nogle af de lidt ældre: „Øst for paradiset“, „Broen over floden Kwai“ og adskillige andre, som man havde forbudt af hensyn til de mindste børn. Børn er jo også forskelligt udviklede. Hvis vi skal have en aldersgrænse, må altså en dobbeltgrænse, f. eks. 12 og 16 år, forstås som en lempelse. Men naturligvis rejser enhver grænse problemer; de 9-12-årige har jo også et spændingsbehov, og det er oven i købet, hvis jeg ikke tager meget fejl, den aldersgruppe, der går mest i biografen.

Vi betragter altså lovforslaget som, skal vi sige et skridt frem, en lempelse. Måske kunne der heri ligge en hjælp for forældre, og der synes at være en vis pædagogisk grundelse, men det forekommer mig nyttigt, at vi drøfter sagen lidt nøjere i et udvalg.

Hanne Budtz: Også mit parti betragter lovforslaget som en lempelse i de gældende censurregler. Men vi er enige om, at vi ikke kan undvære en aldersgrænse, sådan som det er foreslået i lovforslaget, og som vi har det i den gældende lov. Vi er tilfredse med, at der nu foreslås indført også en ny grænse, nemlig 12 års grænsen. Der er sikkert nogle, der mener, at 16 års grænsen er overflødig. Vi ved godt, at børn i alderen 12-16 år faktisk går hen og ser de film, der er forbudt for børn. De klæder sig ud, man kan næsten sige, de forklæder sig som voksne. Desuden er de meget ofte så modne, at de godt kan tåle at se de film, der nu er forbudt netop af hensyn til de mindre, dem under 12 år.

Jeg ville netop som et eksempel på værdien af at beholde 16 års grænsen have nævnt en film som „Broen over floden Kwai“, som efter min mening er en meget stærk film. Det er ganske givet, at når vi